

"अगं नीता! हे बघ, मला पत्र आलं! मला कॅलिफोर्नियाला जावं लागणार आहे," मीरा म्हणाली. "मीटिंग कधी आहे?" नीताने विचारले.

"उद्या!"

"काय? उद्याच?"

"हो! चला, आपल्यासाठी विमान शोधते." असं म्हणून, मीरा खोलीबाहेर पळाली.

नीता ओरडली, "आपल्यासाठी? मी तुझ्याबरोबर येऊन काय करू?"

पण एकेल ती मीराच कसली? तिच्यापुढे नीताचे काहीच चालत नाही. मीरा आणि नीता ह्या रूममेट्स आहेत. मीरा खूप जोरजोरात बोलते, खूप छिट आणि बडबडी आहे, नीता अगदी शांत आहे, ती जास्त बोलत नाही.

मीराने तिकीट काढली, आणि पल्कन बॅगा भरल्या. दुसऱ्या दिवशी, अगदी पहाटे उठून दोघी विमानतळावर गेल्या. थंयकर थंडी होती आणि बर्फाचे वादळ सुरू होते. प्रवास पाच तासांचा होता, आणि मीरा खूप उत्साहाने जोरजोरात बोलत होती. नीता झोपाऱ्या प्रयत्न करत होती, अचानक, पायलत्या आवाज आला. ते म्हणत होता की विमानतः काहीतरी गडबड झाली होती, आणि emergency landing करायला लागणार होते. सगळे प्रवासी घाबरले होते. विमानातल्या सगळ्या फुगणा-या घसरगुंड्या बाहेर आल्या आणि सगळे प्रवासी खाली पडाले. मीराला खूप राग आला होता, आता मी कशी जाणार मीटिंगला? फुगणात बसून? नीताने इकडे-तिकडे बघितले.

"चल, आपण फुग्यात बसून जाऊया." ती म्हणाली.
"काय? तुला फुगा कुठे टिपली?" मीने विचारले, आणि
इकडे-तिकडे बघिले. तिकडे जवळच खूप hot air
balloon चा उतसव चालू होता. तिथे थो-दोनशे सव्य
हवेचे फुगे उडत होते. मोठे फुगे, छोटे फुगे, निळे
फुगे, सिकवे फुगे, सगळ्या रंगाचे फुगे.

"चल, एक hot-air balloon भाड्याने घेऊया," नीता
म्हणाली. पण गॅम्मा असीडाई की मला ते कसा
चालवायचा ते अजिबात माहीती नाही. पण
आता पर्यट, मीराला चांगलाच उतसाई, आला
होता, ती म्हणाली, "काही हरकत नाही. असं किती
अवघड असणार?"

पाच मिनिटांनंतर, मीरा आणि नीता hot-air
balloon मध्ये बसल्या होत्या, नीता अचंकर पावलेली
होती, आणि यारखा तिचा फोन काढून GPS बघत होती.
मीरा पुस्तक वाचून फुगात चालवत होती. थोड्या
वेळानी दोघी इतक्या दुमल्या, की त्यांचा शोष लागली.
जाग आल्यावर बघतात तर काय! त्यांचा balloon झाडत
अडकलेला! पण सगळ्या दारुचर्यांमार्क मोठे
आशी झाली, की ते झाड मारिगच्या अवघी
जवळ होते! मीराची मारिग मला झाली.
आणि पुढची कित्येक वर्षे त्या दोघी त्यांच्या
ह्या अचंकर घडसली आठवण काढून हसत असत.